Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐπιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0.25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος | Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἰουλίου 1906 | Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 31

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια).

Ὥρμησε λοιπὸν ὁ τρομερὸς θαλασσομάχος, μὲ οὔριον τὸν ἄνεμον, μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα, καὶ ἔφθασε οὕτω εἰς ἀπόστασιν μικροτέραν τῶν 100 μέτρων ἀπὸ τὴν *Βασίλισσαν Ἐλισάβετ*, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἰδῇ.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ σκοπὸς τοῦ θωρακίου ἔδωκε τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου, ἐπυροβόλησε, καὶ ἡ πολεμικὴ ἔγερσις ἐσήμανεν εἰς τὸ ἀγγλικὸν πολεμικόν. Ὁ Σουρκούφ, προβλέπων τὴν περίστασιν αὐτήν, εἶχε λάβῃ τὰ μέτρα του. Τὰ κανόνια τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ *Βρυκόλακος* ἐφενδόνισαν τοὺς κεραυνούς των κατὰ τῆς ἀγγλικῆς κορβέττας.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο τρομακτικόν. Τριάντα ἄνδρες ἔπεσαν· ὁ ἐπίδρομος, κομματιασμένος, ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ ἐπίστεγον τῆς πρύμνης. Καὶ ἡ σύγχυσις κατῆρξεν ἀπερίγραπτος.

—Πῦρ! διέταξεν ἐν ἀπελπισίᾳ ὁ κυβερνήτης Πέτερσων.

Ἦτο πολὺ ἀργά. Ταχὺς ὡς κεραυνός, ὁ *Βρυκόλαξ* εἶχε διαβῆ. Τὰ κανόνια τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς του ἐκεραυνοβόλησαν τὸ *Κέντ* τοῦ ὁποίου τὸ πλήρωμα μόλις εἶχεν ἐξυπνήσῃ.

Ὁ ἀντιπυροβολισμὸς τῶν ἀγγλικῶν πλοίων δὲν ἐπέτυχε παρὰ αὐτὰ τὰ ἴδια καὶ, κατὰ τὰς δύο ὑπολειπομένας ὥρας τῆς νυκτός, τὸ *Κέντ* καὶ ἡ *Βασίλισσα Ἐλισάβετ* ἀντεπυροβολήθησαν μὲ ἠλιθίαν μανίαν. Κατὰ τὴν αὐγήν, ἀντελήφθησαν τὸ φρικτὸν λάθος των καὶ ἔπαυσαν τὸ πῦρ.

Ἀλλοίμονον! Ἡ σύγχυσις ἐκείνη ἔφερε μεγάλην καταστροφήν. Τὸ *Κέντ* εἶχεν εἴκοσι σφαίρας εἰς τὸ σκάφος του· ἡ *Βασίλισσα Ἐλισάβετ* ὄχι μόνον εἶχε χάσῃ τὸν ἱστὸν τοῦ ἐπιδρόμου, ἀλλὰ εἶχε καὶ τὸ πηδάλιόν της εἰς συντρίμματα.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ καταδρομεὺς εἶχεν ἐπαναπλεύσῃ πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ εἶχε συναντήσῃ τὸν Ἰάκωβον, ἔκπληκτον διὰ τὸ κατόρθωμα.

— Λοιπόν; τῷ εἶπεν, ἐνῷ οἱ ναῦται του ἐγελοῦσαν μὲ τὴν καρδιά των, δὲν νομίζεις ὅτι καλὰ τὰ καταφέραμε; Νά τους τώρα ποῦ βομβαρδίζονται μεταξύ των, καὶ πάει καπνός... Δὲν θὰ μᾶς μείνῃ ἄλλη ἐργασία παρὰ νὰ μαζεύσωμεν τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς τραυματίας των.

Ἐγελοῦσε καὶ ὁ ἴδιος μὲ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ στρατηγήματός του, ἐδείκνυε τὸ πλήρωμά του πλῆρες καὶ τὸ πλοῖόν του ἀνέπαφον. Καί, ἀφοῦ διέταξε νὰ μοιρασθῇ διπλῆ μερὶς οἴνου καὶ ρωμίου, ἐτσούγγρισε τὸ ποτήρί του μὲ ὅλους τοὺς ναύτας του καὶ εἶπε:

—Τώρα, ὅλοι νὰ πέσουν νὰ κοιμηθοῦν! Ἀξίζει ἡ ἀνάπαυσις ἔπειτα ἀπὸ τόσον κόπον, καὶ μένει ἀκόμη πολλὴ ἐργασία δι' αὔριον.

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη ἀμέσως. Οἱ ναῦται ἄλλο δὲν ἤθελαν παρὰ νὰ κοιμηθοῦν. Καί, ἐνῷ αὐτοὶ ἐπήγαιναν εἰς τὰς αἰώρας των, ὁ Σουρκοὺφ διέτασσε νὰ καθαιρεθῇ μία λέμβος τῆς *Ἁγίας Ἄννας* μὲ ἓξ κωπηλάτας, καί, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Ἰάκωβον, μετέβη νὰ συγχαρῇ αὐτοπροσώπως τοὺς ναύτας τῆς *Ἐλπίδος* καὶ τῆς *Καλῆς Ἐλπίδος*, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ὑποφέρῃ περισσότερον ἀπὸ τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ.

«Τὰ κανόνια ἐσφενδόνισαν τοὺς κεραυνούς των...» (Σελ. 241.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.
ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΕΓΕΡΣΙΣ

Ἀνέτειλε τέλος ἡ ἡμέρα, ἡμέρα φωτεινὴ καὶ ἀνέφελος, μὲ δροσερὸν ἀεράκι, τὸ ὁποῖον ἐμετρίαζε τὴν φλόγα τοῦ καύσωνος.

Ἡ ὥρα τῆς ναυμαχίας εἶχε σημάνῃ. Εἰς τὴν παραλίαν τῆς νήσου, οἱ αἰχμάλωτοι, μὲ τὴν λαίδην Στάγχωπ ἐπὶ κεφαλῆς, εἶχαν συναθροισθῇ διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὰς περιπετείας τοῦ δράματος. Ὅλην τὴν νύκτα εἶχαν μείνῃ ἄγρυπνοι, γεμάτοι ἀπὸ ἀγωνίαν, ὅσον ἤκουαν τὸν κρότον τῶν πυροβόλων. Εἶχαν ἰδῇ τὴν θάλασσαν νὰ φωτίζεται εἰς τ' ἀνοικτὰ μὲ τὰς ἀστραπὰς τῶν ἐκπυρσο-

κροτήσεων. Ἔβλεπαν ὅτι ἡ τύχη των ἐπαίζετο ἐπὶ τῆς ἀβύσσου, χωρὶς αὐτοὶ νὰ δύνανται νὰ συντελέσουν εἰς τὴν λύσιν, οὔτε νὰ ἔλθουν εἰς ἐπικουρίαν τῶν ὁμοεθνῶν των· δι' αὐτὸ ἠύχοντο νὰ ἐξημερώση γρηγορώτερα ἂν ἦτο δυνατόν, ἐλπίζοντες ὅτι ἡ νίκη θὰ ἔμενεν εἰς τοὺς Ἄγγλους.

Διότι δὲν ἠμποροῦσαν νὰ πιστεύσουν ὅτι οἱ πειραταὶ θὰ εἶχαν τὸ θράσος νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν πολεμικῶν σκαφῶν τῆς Μεγάλης Βρεταννίας, ἐναντίον μιᾶς φρεγάτας καὶ δύο κορβεττῶν τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ.

«Ὁ σκοπὸς τοῦ θωρακίου...»
(Σελ. 241, στ. α'.)

Καὶ ὅμως, αὐτὴν τὴν ἀπίθανον ὑπόθεσιν, ἐκείνη ἡ ἡμέρα, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ θερμῶς ἠύχοντο ν' ἀνατείλη, ἔμελλε νὰ τὴν δείξη πραγματοποιουμένην. Ἅμα διελύθησαν οἱ ἀτμοὶ τῆς αὐγῆς, ἐφάνησαν τὰ τρία ἀγγλικὰ πολεμικά, τὰ ὁποῖα ἀποφασιστικῶς ἐπροχωροῦσαν. Οἱ Ἄγγλοι ἤρχιζαν τὴν ἐπίθεσιν. Κ' ἔρριπταν τὸν κῦβον ὑπὲρ τῶν ὅλων...

Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἶχεν ἐπιτρέψη εἰς αὐτοὺς νὰ ἐξακριβώσουν τὰς ζημίας, τὰς ὁποίας ὑπέστησαν μὲ τὴν ἰδίαν των ἀδεξιότητα, καὶ μὲ πόσον γελοῖον τρόπον τὴν εἶχαν πάθη ἀπὸ τὸν ἐχθρόν. Καὶ τώρα, μὲ τὴν λύσσαν εἰς τὴν καρδίαν, διψῶντες ἐκδίκησιν, δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥραν πότε νὰ κάμουν τὸν θρασὺν καταδρομέα νὰ πληρώση ἀκριβὰ τὴν ταπείνωσιν ποῦ εἶχαν ὑποστῆ ἐξ αἰτίας του.

Ἀλλὰ ὁ Σουρκοὺφ ἦτο ἕτοιμος πρὸς πάλην. Τὰ πληρώματά του, ἀναπαυθέντα καὶ ἀκμαῖα, ἐσχολίαζαν μὲ φωνὲς καὶ μὲ χαρὲς τὸ ἐπεισόδιον τῆς νυκτός. Ὅλοι οἱ πολεμοχαρεῖς ναῦται, ὠπλισμένοι μὲ τὸν πέλεκυν καὶ τὴν ναυμάχον σπάθην, ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ὁρμήσουν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν των. Εἶχαν γευθῆ καὶ δοκιμάση ὀλίγον ἐκ τῶν προτέρων τὴν νίκην. Ἤθελαν νὰ τὴν ἀπολαύσουν ὅλην.

Τὴν στιγμὴν τῆς ἀπάρσεως, ὁ Ἰάκωβος Κλαβαγιὰν ἐκάλεσε πλησίον του τὸν Οὐίλ.

— Γουλιέλμε, παιδί μου, τῷ εἶπεν, αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη μάχη, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ λάβης μέρος. Καὶ θὰ εἶνε κρίσιμος. Μήπως φοβεῖσαι;

Τὰ μάτια τοῦ ναυτόπαιδος ἔλαμψαν, καὶ ὁ γρόνθος του ἐσφίχθη σπασμωδικῶς.

—Σ' ἐμὲ τὸ λέγετε αὐτό, κύριε μαρκήσιε;

Ὁ Ἰάκωβος ἐγέλασεν ἠχηρότατα, καὶ κτυπῶν μὲ τὸ χέρι του τὸν ὦμον τοῦ μικροῦ·

— Εὖγέ σου! εἶπε· αὐτὴ εἶνε ἡ ὡραιοτέρα ἀπάντησις, «κύριε μαρκήσιε», καὶ τίποτε ἄλλο! Στὴν πίστι μου! Μοῦ ἐνθυμίζεις τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Ροδρίγου πρὸς τὸν πατέρα του, εἰς τὸν *Σίδ*. Βλέπω πῶς θὰ τὸ δείξης, ἀτὴν μάχην. Ἔλα τώρα, καὶ φίλησέ με σὰν ἀδελφόν σου.

Ὁ Γουλιέλμος ἔπεσεν ὁλοπρόθυμος εἰς τὴν ἀνοικτὴν ἀγκάλην τοῦ πλοιάρχου του. Καὶ αὐτός, ἀφοῦ ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ τὸν ναυτόπαιδα:

— Δὲν εἶσαι παρὰ δεκατριῶν ἐτῶν νομίζω, καὶ ὅμως φαίνεται σὰν δεκαεπτάχρονο τοὐλάχιστον. Μὴ λησμονῆς ὅτι οἱ Ἐγγλέζοι δὲν θὰ σὲ λυπηθοῦν διόλου. Νὰ κάμης λοιπὸν καλὰ τὸ ἔργον σου, καὶ νὰ μὴ λυπηθῆς κανένα, ὅταν θὰ πέσωμεν ἐπάνω των, διότι εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ κάνωμε *ρισάλτο*, παληκάρι μου.

Μόλις ἐτελείωνεν αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ τὸ σῆμα τῆς προσβολῆς ὑψώθη εἰς τὸν μέγαν ἱστὸν τοῦ *Βρυκόλακος*. Ἀπαντῶν εἰς τὴν πρόκλησιν τῶν Ἄγγλων, ὁ Σουρκοὺφ ἔσπευδε νὰ ὁρμήση ἐναντίον των.

Αἱ δυνάμεις τῶν ἀντιπάλων στολίσκων ἦσαν σχεδὸν ἴσαι, ἂν καὶ οἱ Ἄγγλοι δὲν εἶχαν παρὰ τρία μόνον σκάφη ν' ἀντιτάξουν εἰς τὰ *τέσσαρα* τῶν Γάλλων. Ἡ *Καλὴ Ἐλπὶς* ὅμως μὲ τὰ δύο της ἐπὶ φυγὴν πυροβόλα δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς πολεμικόν. Ἄλλως τε ὁ Σουρκοὺφ δὲν ἐσκόπευε νὰ τὴν χρησιμοποιήση παρὰ ὡς δόλωμα.

Τὸ σχέδιόν του διὰ τὴν μάχην ἦτο ἁπλούστατον. Ὁ ἴδιος, κυβερνῶν τὸν *Βρυκόλακα*, ἐσκόπευε νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ *Κέντ*. Ὁ Κλαβαγιὰν μὲ τὴν *Ἁγίαν Ἄνναν* θὰ ἔπλεεν ἐναντίον τοῦ *Λετοῦ*, ἐνῷ ἡ *Ἐλπὶς* ἐπρόκειτο ν' ἀντιμετρηθῆ μὲ τὴν *Βασίλισσαν Ἐλισάβετ*.

Ὁ Σουρκοὺφ ἐλογάριαζε νὰ προσελκύση τὴν φρεγάταν κατὰ τρόπον ὥστε νὰ τὴν πλησιάση πρὸς τὴν *Καλὴν Ἐλπίδα*. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οἱ ὀλίγοι ἀποφασιστικοὶ παληκαράδες, τοὺς ὁποίους ὁ Ἐδέλ καὶ ὁ Οὐσταρίτζ εἶχαν ὑπὸ τὰς διαταγάς των, ἔπρεπε νὰ προσκολλήσουν τὸ αἰχμάλωτον ἀγγλικὸν φορτηγὸν εἰς τὴν πρῶραν τῆς φρεγάτας, καὶ, ἐνῷ αὐτὴ θὰ ἠγωνίζετο ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἀπρόοπτον ἐμπόδιον, ὁ καταδρομεὺς ἄλλο δὲν θὰ ἔκαμνε παρὰ νὰ τὴν μυδροβολήση ἀνηλεῶς.

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη κατὰ γράμμα.

Ὁ μοίραρχος Τζὼν Χάρρις, ὁ τόσον οἰηματίας καὶ τόσον γεμάτος ἀπὸ περιφρονητικὴν ὑπεροψίαν ἀπέναντι τοῦ ὑποτεταγμένου του κυβερνήτου Πέτερσων, δὲν ἐγνώριζε τὴν στρατηγικὴν ἱκανότητα τοῦ Σουρκοὺφ, καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν παραδεχθῆ.

Ἦτο ἄλλως τε ἡ πρώτη φορὰ αὐτή, ποῦ ἔκαμνε καθήκοντα ναυάρχου ὁ Μαλουίνος. Καὶ ὄχι μόνον τὰ ἔκαμνεν ἀλλὰ εὐφυέστατα ἔμελλε νὰ μιμηθῆ τὴν τολμηρὰν μέθοδον, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Νέλσων εἶχεν ἐξασφαλίση τὴν νίκην καὶ εἰς τὸ Ἀβουκίρ καὶ εἰς τὸ Τραφάλγαρ.

Ὅταν εἶδαν τὰ τέσσαρα γαλλικὰ πλοῖα ἐρχόμενα πρὸς συνάντησίν των οἱ ναῦται τοῦ βασιλέως Γεωργίου δὲν ἤθελαν νὰ πιστεύσουν τοὺς ὀφθαλμούς των. Ἠναγκάσθησαν ὅμως νὰ τὸ πιστεύσουν καὶ νὰ τὸ καλοπιστεύσουν, ὅταν τὰ τρία γαλλικὰ καταδρομικά, ὁ *Βρυκόλαξ*, ἡ *Ἁγία Ἄννα* καὶ ἡ *Ἐλπίς*, ἀφοῦ ἔφθασαν εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς τετάρτου τοῦ μιλίου ἀπὸ τὴν γραμμήν των, ἔκαμαν συγχρόνως ἕνα ἐλιγμὸν καὶ ἔρριψαν ἐναντίον τῶν ἀγγλικῶν πολεμικῶν ἀληθῆ κατακλυσμὸν ἀπὸ πῦρ καὶ σίδηρον. Μία βολιδοθήκη ἐφόνευσε τριάκοντα ἄνδρας ἀπὸ τὸ πλήρωμα τοῦ *Κέντ*. Συγχρόνως δύο ἁλυσόδετοι σφαῖραι παρέσυραν τὸ ἡμισυ τῆς γεφύρας του, καί, πρὶν τὸ πλήρωμα δυνηθῆ νὰ καθαρίση τὸ κατάστρωμα ἀπὸ τὰ συντρίμματα, δέκα κανόνια τοῦ πυροβολείου διέρρηξαν τὴν πλευρὰν τῆς φρεγάτας καὶ κατέστησαν ἄχρηστα τὰ ἰδικά της δεξιὰ πυροβόλα.

Ὁ ἀγὼν ἤρχιζε δυσμενῶς διὰ τοὺς Ἄγγλους. Μὲ πολλὴν δυσκολίαν τὸ *Κέντ* ἐπῆρε τὴν βόλταν κ' ἐπυροβόλησε μὲ τὰ κανόνια τῆς ἄλλης πλευρᾶς. Ἀλλὰ πολὺ ἀργά. Τὸ ταχύπλουν καταδρομικὸν ἐκείνην τὴν στιγμὴν διέβαινε μὲ τὴν κεραυνοβόλον ὁρμήν του παρὰ τὸ ἰσχίον τοῦ δυσκινήτου ἀντάγωνιστοῦ του. Ἡ ὁμοβροντία τούτου δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τοῦ φονεύση καὶ πληγώση πέντε ἄνδρας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Εἰς ἀντάλλαγμα ὅμως τὸ καταδρομικόν, μὲ τὰ ἐπὶ φυγὴν πυροβόλα του ἐσάρωσεν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὸ κατάστρωμα τῆς ἀγγλικῆς φρεγάτας. Κατόπιν, ἐλθὸν πρὸς τ' ἀριστερά, ἐσφενδόνισε τὴν ὁμοβροντίαν τῶν δεκαπέντε πυροβόλων τῆς πλευρᾶς του εἰς τὴν ἴσαλον γραμμὴν τοῦ *Κέντ*.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο τρομερόν, σὰν νὰ εἶχε περάση σίφων. Ὁ μέγας ἱστός, κατακομματιασμένος, ἐσωριάσθη κάτω. Τὸ πηδάλιον ἐθραύσθη, καὶ τὸ πλοῖον ὅμοιον μὲ κύκνον, τοῦ ὁποίου συνετρίβη μὲ τὸ ἴδιον κτύπημα καὶ τὸ ἥμισυ καὶ τὸ πόδι, ἤρχισε νὰ παρασύρεται μὲ τὸ πλευρὸν ὑπὸ τοῦ ρεύματος.

— Ἐμπρός, παληκάρια, ἔκραξεν ὁ Μαλουίνος. Δικό μας εἶνε τώρα!

Αὐτὸ ἦτο τὸ σύνθημα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ πρῶρα τοῦ *Κέντ* ἦλθε κ' ἔφαυσε τὸ ποδόστημα τῆς *Καλῆς Ἐλπίδος*. Τὰ δύο πυροβόλα τοῦ φορτηγοῦ ἐβρόντησαν ἀμέσως καὶ ἤνοιξαν ρῆγμα εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἄγγλων ναυτῶν,

καὶ τότε οἱ εἴκοσι ἄνδρες τοῦ Ἐδὲλ καὶ τοῦ Οὐσταρίτζ, ὁρμήσαντες ἐπὶ τοῦ προστέγου τῆς φρεγάτας, περιέπλεξαν τὸν τριβόλόν της εἰς τὴν πρύμνην τοῦ βαρέος τριΐστίου.

Οἱ Ἄγγλοι ναῦται ὥρμησαν ἐναντίον τῶν ἐπιδρομέων. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὁ ἀσύλληπτος *Βρυκόλαξ* ἐστρεφε διὰ τρίτην φοράν, καὶ ἐσάρονε τὸ *Κέντ* μὲ τὰ πυροβόλα τῆς δεξιᾶς του.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΚΡΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ν τὸν συναντήσετε εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὸ θέατρον, μέσα εἰς τὸν κόσμον, μαζὶ μὲ φίλους του, καὶ ἂν σταθῆτε νὰ τοῦ ὁμιλήσετε ὀλίγας στιγμάς, δὲν θὰ καταλάβετε ἴσως ὅτι τοῦ συμβαίνει κάτι ἔκτακτον καὶ τραγικόν. Ἡ ὄψις του, τὸ ὕφος του, ἡ εὐθυμία του, θὰ σᾶς γελάσουν. Φαίνεται ὀλίγον ὠχρός, ὀλίγον καταβεβλημένος· ἀλλὰ θὰ τὸ ἀποδώσετε εἰς τὴν ζέστην καὶ εἰς τοὺς κόπους τῶν ἐξετάσεων. Κάποτε φαίνεται ὀλίγον ἀφηρημένος, ὀλίγον σκεπτικός, ὀλίγον λυπημένος, — ἀλλ' εἶνε στιγμὴ ποῦ παρέρχεται, εἶνε συνεφάκι ποῦ μόλις σκεπάζει τὸν ἥλιον τῆς εὐθυμίας του καὶ πάλιν τὸν ἀφίνει ἐλεύθερον. Καὶ συλλογίζεσθε: Κάποια μικρὴ στενοχώρια θὰ ἔχη: ὁ πατέρας του δὲν θὰ τοῦ ἔδωσε ἀρκετὸ χαρτζιλίκι, ἢ δὲν θὰ ξεύρη τί διασκέδασι νὰ προτιμήση· δι' αὔριον. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τοῦ συμβαίνη τίποτε σοβαρώτερον!

Καὶ ὅμως τὸ ξεύρετε καλά, ὅτι τοῦ συμβαίνει κάτι: Ἀπερρίφθη εἰς τὰς ἐξετάσεις, ἔμεινεν ἀπροβίβαστος!

Σᾶς τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος· ἀλλ' ὁ ἴδιος πάλιν ἐφρόντισε νὰ σᾶς παραστήση τὸ πρᾶγμα τόσον ἁπλοῦν καὶ ἄξιον περιφρονήσεως, ὥστε ἔχετε πλήρη τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν τοῦ ἔκαμε τὴν παραμικρὰν ἐντύπωσιν.

— Οἱ γονεῖς τί εἶπαν; τὸν ἐρωτᾶτε.

— Δὲν βαρυέστε! Ἐγρίνιασαν λιγάκι, ἐμάλωσαν... ἔπειτα ἡσύχασαν.

— Σὺ τί εἶπες;

— Τί νὰ πῶ; Ὁ μαθηματικὸς μὲ πῆρε στὸ λαιμό του...

— Καὶ δὲν ἔχεις καμμιὰ τύψι;

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε! Καὶ τί φταίω ἐγὼ ἂν δὲν καταλαβαίνω μαθηματικά; Ἔ, ἔτυχε νὰ μὴν ἀπαντήσω καὶ εἰς ἕνα-δυὸ ἄλλα μαθήματα, καὶ τὴν ἔπαθα. Τώρα πιά... ὑγειὰ νἄχωμε τοῦ χρόνου..

— Κι' ἄλλο κακὸ νὰ μὴν πάθουμε, ἔ;

— Ἀκριβῶς!

— Καλά!

Ἔχει, βλέπετε, τὸ φυσικώτερον ὕφος τοῦ κόσμου. Θέλετε νὰ τὸν λυπηθῆτε, ἀλλὰ δὲν τολμᾶτε. Θέλετε νὰ τὸν παρηγορήσητε, ἀλλὰ τὸ θεωρεῖτε περιττόν. Θέλετε νὰ τὸν συμβουλεύσετε, ἀλλὰ σπεύδει νὰ σᾶς βεβαιώση ὅτι ἔχει πάρη τὰ μέτρα του διὰ τοῦ χρόνου. Καὶ τὸν ἀφίνετε ἥσυχοι ὅτι εἶνε ἥσυχος, ἀμέριμνος, τόσον εὐτυχής, ὅσον σχεδὸν καὶ οἱ ἄλλοι ποῦ ἐπροβιβάσθησαν μὲ ἄριστα.

Ἀλλὰ πόσον θὰλλάζατε ἰδέαν, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν ἐβλέπατε, ὄχι ἔξω εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ σπίτι του, μόνον ἢ μὲ τοὺς δικούς του!...

Σωστὴ μικρὰ τραγῳδία.

Εἰς τὴν ἀρχὴν μάλιστα συνέβησαν σκηναὶ βίαιαι καὶ καθαυτὸ θεατρικαί. Ἡ μητέρα του ἔκλαιε, ὁ πατέρας του ἐθύμωνε, κ' ἐκεῖνος ἐσιώπυοσε. Ἔπειτα τὸν ἐπείραζαν τὰδέλφιά του, κ' ἐκεῖνος τὰ ἐκτυποῦσε κ' ἐξεθύμαινε. Μίαν φορὰν τὸν συνέλαβεν ἔτσι ὁ πατέρας του, καὶ εἰς τὸν θυμόν του τὸν ἐχειροτόνησε. Ἡ οἰκογενειακὴ ἁρμονία διεκόπη. Εἰς τὸ τραπέζι ὅλοι εἶνε σιωπηλοὶ καὶ δύσθυμοι. Ἡ μητέρα στενάζει. Ὁ πατέρας ρίπτει ὑπαινιγμούς. Ἐκεῖνος ἀπαντᾷ πεισματικὰ πρὸς τὰ ἀδέλφιά του. Καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ γεύματος πάντα γίνεται μία σκηνούλα.

Τοὺς θυμοὺς καὶ τὰς ὕβρεις διαδέχονται μετά τινας ἡμέρας αἱ συμβουλαί. Ὁ πατέρας ἡμερώνει καὶ συμβουλεύει, ἡ μητέρα παρακαλεῖ καὶ ἐξορκίζει, τὰδέλφια ἐκφράζουν ἀγάπην καὶ προσπαθοῦν νὰ παρηγορήσουν.

Ὁ φίλος μας τώρα λυπεῖται, συγκινεῖται καὶ λυσσᾷ περισσότερον. Καὶ διὰ νὰ ξεθυμάνη, θυμώνει αὐτός: «Ἀφῆστέ με ἐπιτέλους! θὰ μὲ φᾶτε!»

Καὶ φεύγει. Καὶ ἀνεβαίνει εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ κλείνεται μέσα, καὶ μένει σὰν φυλακισμένος, μόνος μὲ τὰς θλιβερὰς του σκέψεις καὶ τὰς ὀδυνηράς του τύψεις...

Ὁ κόσμος τοῦ φαίνεται τώρα ἄσχημος, οἱ ἄνθρωποι κακοί, τὸ καλοκαῖρι ἐλεεινόν, ἡ ζέστη ἀνυπόφορη. Εἶνε στιγμαὶ ποῦ κτυπᾷ τὸν γρόνθον του εἰς τὸ τραπέζι σὰ μεγάλος· καὶ εἶνε στιγμαὶ ποῦ κλαίει σὰ μωρὸ παιδί. Ἔπειτα πλύνεται καλά, διὰ νὰ μὴ τὸν καταλάβουν, καὶ βγαίνει ἔξω νὰ κάμη τὸν ἀδιάφορον.

Εἰς αὐτὸ ἔγκειται ὅλη ἡ τραγικότης τῆς θέσεώς του: Νὰ αἰσθάνεται μέσα του θύελλαν, νὰ τὸ ἔχη κρυφὸ μαράζι, καὶ νὰ καταβάλλη ὅλην του τὴν προσπάθειαν διὰ νὰ φαίνεται ἀδιάφορος, ἀναίσθητος, ἀσυγκίνητος.

Διότι ἐντρέπεται νὰ δείξη λύπην καὶ μετάνοιαν πρὸς οἱονδήποτε. Θέλει νὰ λέγουν καὶ νὰ φρονοῦν ὅτι τὸ ἐπῆρε ἀψήφιστα, (καὶ ὅτι ἑπομένως δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα,) ὅλοι, ἀκόμη καὶ ἡ μητέρα του ποῦ κλαίει.

Καὶ ὅμως, ἀπὸ μέσα του, ἐκεῖνος τὸ ξεύρει!

Θὰ ἔδιδε προθύμως ὅλας τὰς διασκεδάσεις τοῦ καλοκαιριοῦ, διὰ νὰ μὴ πάθη τὸ κακὸ ποῦ ἔπαθε...

Ἀλλ' εἶνε ἀργά· ἔπρεπε καλλίτερα νὰ εἶχε δώση τὰς διασκεδάσεις τοῦ χειμῶνος. Ὄχι ὅλας, ἀλλὰ τοὐλάχιστον μερικάς... Καὶ νὰ ἐξυπνᾷ ἐνωρίτερα, καὶ νὰ μελετᾷ περισσότερον, καὶ νὰ μὴν ἀπουσιάζη ἀπὸ τὰ μαθήματα, πότε ἀπὸ ἀδιαθεσίαν κακοστομαχιᾶς, καὶ πότε ἀπὸ τεμπελιὰν ἐλαφροῦ κρυολογήματος... Καὶ νὰ ναπληρώνη τὰς ἀπουσίας, καὶ νὰ εἶνε ἐπιμελὴς μαθητὴς καὶ φιλότιμος, καὶ νὰ συλλογίζεται ὀλίγον καὶ τὰς ἐξετάσεις, καὶ τὰ μαθηματικά, ποῦ δὲν τὰ ἐννοοῦσε παρὰ μὲ κόπον...

Ὄχι! αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξαναπάθη.

Εἶνε πολὺ φοβερώτερον ἀφ' ὅσον ὑπέθετε καὶ ὁ ἴδιος. Αὐτὸ τὸ μαράζι, ποῦ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κρύπτη ὑπὸ μειδίαμα, εἶνε κάτι ἀνυπόφορον. Καὶ θὰ προσπαθήση νὰ μὴ τὸ αἰσθανθῆ ἄλλην φοράν,—ποτέ!

Ἡ ἐντροπὴ δὲν τὸν ἀφίνει νὰ κάμη αὐτὴν τὴν ἐξομολόγησιν εἰς κανένα. Ἀλλὰ τὴν κάμνει κρυφὰ εἰς τὸν ἑαυτόν του,—καὶ ἀρκεῖ.

...Ὅσοι προβιβάζεσθε τακτικὰ κάθε χρόνον καὶ δὲν ἔχετε ἀνοικτοὺς λογαριασμοὺς μὲ τὴν συνείδησίν σας, καὶ δὲν γνωρίζετε ἐκ πείρας τί θὰ πῆ ἀπόρριψις εἰς τὰς ἐξετάσεις, δύσκολα θὰ ἐννοήσετε τὴν μικρὰν αὐτὴν τραγῳδίαν. Οἱ ἀπροβίβαστοι, ποῦ κάμνουν τὸν ἀδιάφορον ὁπὼς ὁ φίλος μας, θὰ σᾶς φαίνωνται εὐτυχεῖς ὅσον καὶ σεῖς. Πιστεύσατε ὅμως ὅτι δὲν εἶνε'—κάθε ἄλλο!...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Σὲ φλογερή, περίλαμπρη πορφύρα
ὁ Φοῖβος τρεμοσβύνει 'στὰ βουνά·
Σύννεφα, φλόγες, ἁρμονίες, μοῦρα,
Καὶ σ' ὄνειρα ἡ λάμψι μὲ πλανᾷ!...

Ἡ θάλασσα ροδίζει χρυσωμένη,
ὁ ζέφυρος σαλεύει τὰ κλαδιά,
τὸ κῦμα σιγοτρέμει καὶ πεθαίνει
μὲ φλίφλισμα γλυκὸ 'στὴν ἀμμουδιά!...

Τὰ σύννεφ' ἁρμενίζουν φλογισμένα,
κ' ἀνάλαφρα, τρεμουλιαστά, δειλά
ὁ ἄνεμος τὸν ἴσκιο τους 'στὰ ξένα
μὲ φύσημ' ἁπαλὸ σιγοκυλᾷ!...

Οἱ μενεξέδες γέρνουν ἀπ' τὰ φύλλα
μὲ τρυφερὸ παράπονο 'στὴ γῆ·
Τὴ νύχτα καρτεροῦν μ' ἀνατριχίλα,
προσμένουν μὲ λαχτάρα τὴν αὐγή!

ΑΙΘΗΡ

[Β' Βραβεῖον Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ.]

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Η ΜΑΓΙΜΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωΐ, ὁ Μπέμπης δὲν ἐπερίμενε νὰ τὸν φωνάξουν δυὸ φορὲς διὰ νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι· ἐπλύθηκε κ' ἐφόρεσε τὰ ροῦχά του ἀστραπηδόν, ἐρρούφηξε τὸν καφφέ του βιαστικὸς-βιαστικός, ἐφίλησε τὴν μαμμά του καὶ κατέβη εἰς τὴν αὐλήν.

Νὰ λύσῃ τὸν Καλλικρατίδαν, νὰ τὸν ἐνδύσῃ μὲ τὸ κόκκινο ἐπανωφοράκι, νὰ τὸν στολίσῃ μὲ τὸ καπελλάκι του μὲ τὸ πτερό, — ὅλα αὐτὰ ἦσαν ζητήματα μιᾶς στιγμῆς καὶ μόνης διὰ τὸν μικρόν μας φίλον. Ἔπειτα, ἔχωσε τὸ μαϊμουδάκι του κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην του, καὶ τὸν ἐσκέπασε μὲ τὴν πελερίναν του, διὰ νὰ μὴν τὸν βλέπουν οἱ ἀδιάκριτοι ἄνθρωποι εἰς τὸν δρόμον.

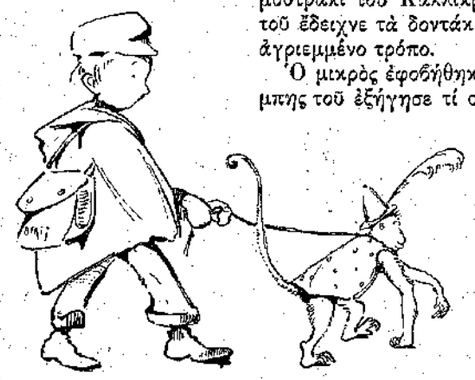

«Τὸν ἄφισε νὰ περιπατῇ...» (Σελ. 241, στ. α')

Καθὼς ἐπῆγαιναν εἰς τὸν δρόμον, τὸν ἐχαΐδευε καὶ τοῦ ἔλεγε σιγανά:

—Κάθησε φρόνιμα, κάθησε ἡσυχα, Καλλικρατιδάκι μου.

Ἀλλὰ ὁ Καλλικρατίδας ἦτο συνηθισμένος νὰ περιπατῇ καὶ νὰ πηγαίνῃ μὲ τὰ τέσσαρα χέρια του, ὅπου ἤθελε νὰ πάῃ. Κ' ἔκαμε τόσην ἀνησυχίαν καὶ τόσο κακό, ὥστε ὁ ἀφέντης του ἐπῆγε ἀπὸ ἕνα στενὸ δρομάκι, καὶ ἐκεῖ, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὴν ἀλυσιδίτσα του καὶ τὸν ἄφισε νὰ περιπατῇ.

Τὸ κακὸ ὅμως ἦτο ὅτι ὁ Καλλικρατίδας εὔκολα ἐθύμονε κ' ἐκάκιονε. Ἕνας σκύλος, καθὼς ἐπερνοῦσε, τὸν ἐγαύγισε· ὁ Καλλικρατίδας τὸ ἐπῆρε γιὰ προσβολή, ἐχύθη ἐπάνω του καὶ τὸν ἐδάγκασε στὸ πόδι. Ὁ σκύλος ἔφυγε μὲ γαυγίσματα καὶ οὐρλιάσματα ἀπὸ τὸν πόνον.

Ὁ Μπέμπης, στενοχωρημένος πολύ, ἔσκυψε πάλιν, τὸν ἐσήκωσε, καὶ τὸν ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην του.

Ἐπλησίαζαν εἰς τὸ σχολεῖον. Μία συντροφιὰ ἀπὸ μαθητὰς ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸ προαύλιον. Ἕνας ἀπὸ τὴν βίαν του ἔσπρωξε τὸν Μπέμπην. Μία στριγγλιάρικη φωνή, ποῦ ἔβγαινε κάτω ἀπὸ τὴν πελερίναν τοῦ μικροῦ μας φίλου, ἠκούσθη τότε, καὶ ὁ συμμαθητὴς τοῦ Μπέμπη ἐτραβήχθη ὀπίσω, κατατρομαγμένος.

— Τί ἔχεις αὐτοῦ; τί κρατεῖς;— τὸν ἠρώτησε.

— Σούτ! εἶπε ὁ Μπέμπης· σώπαινε... εἶνε τὸ μαϊμουδάκι μου.

— Δεῖξέ μού το λιγάκι· μονάχα τὸ κεφαλάκι του.

Ὁ Μπέμπης παρεμέρισε τὴν πελερίναν του, καὶ ὁ ἄλλος μικρὸς ἐκύτταξε μὲ πολλὴν περιέργειαν τὸ γέριχο μουτράκι τοῦ Καλλικρατίδα, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδειχνε τὰ δοντάκια του μὲ πολὺ ἀγριεμμένο τρόπο.

Ὁ μικρὸς ἐφοβήθηκε· ἀλλὰ ὁ Μπέμπης τοῦ ἐξήγησε τί συνέβαινε:

—Ὁ Καλλικρατίδας ἔχει χάσῃ τὰ νερά του ἐδῶ, καὶ εἶνε λιγάκι νευρικός... ἀλλά, σὲ βεβαιόνω, δὲν εἶνε κακός.

Τὰ νέα ἐκυκλοφόρησαν ἀμέσως ἀπὸ στόμα σὲ στόμα:

— Ὁ Μπέμπης ἔφερε τὸ μαϊμουδάκι του...

Ὅλα τ' ἀγόρια ἤθελαν νὰ τὸν ἰδοῦν ἀλλὰ διὰ νὰ μὴν τὰ προφθάσῃ ἐκεῖ κανεὶς καθηγητὴς ἢ δάσκαλος, δὲν ἔκαμαν καμμίαν φασαρίαν, ἀλλὰ ἐπῆγαν κ' ἐκάθησαν εὐτάκτα εἰς τὴν παράδοσιν.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Εἶχα μείνῃ κατάπληκτος, ἀλλὰ καὶ καταγοητευμένος μὲ αὐτὰ ποῦ ἤκουσα. Κ' ἐφώναξα μ' ἐνθουσιασμόν:

— Ἀ! Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ! Ἤμουν σχεδὸν βέβαιος πῶς μ' ἐγελοῦσαν, ὅταν μοῦ ἐζωγράφιζαν τοὺς μαύρους μὲ τόσον μαῦρα χρώματα! Ἀ! ζηλεύω, ἀλήθεια, τὴν εὐτυχίαν σας, ἀγαπητέ μου Αἰμίλιε! Εἶνε τόσος καιρὸς ποῦ λαχταρῶ νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ αὐτὰ τὰ ἀνθρωπινὰ ζῷα, ποῦ μοῦ εἶνε σχεδὸν ἐντελῶς ἄγνωστα...

Ὁ ὄφις μοῦ ἔδωκε ἕνα φιλικὸ μπατσάκι στὸ μάγουλο μὲ τὴν οὐρά του.

— Παιδί ποῦ εἶσθε! εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο. Τί ἁπλούστερο, παρὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ὁ πόθός σας; Ἀναχωρῶ αὔριο τὸ πρωΐ μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Νὰ μὲ συνοδεύσετε λοιπὸν ἕως τὸ χωριό, κ' ἐγὼ θὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς τοὺς καλούς μου φίλους ποῦ μὲ περιμένουν καὶ θὰ σᾶς δεχθοῦν, εἶμαι βέβαιος, μὲ πολλὴν συμπάθειαν. Θὰ προγευματίσετε μαζί μας, κ' ὕστερα θὰ ἐπιστρέψετε στὴν λίμνην σας. Κανένας κίνδυνος δὲν ὑπάρχει. Κανεὶς ἐδῶ δὲν θὰ προφθάσῃ νὰ ἰδῇ πῶς λείπετε. Κ' ἔτσι, πάει κι' αὐτό!

Βεβαίως ἡ πρότασις ἦτο παρακολὺ ὀρεκτική. Πρέπει ὅμως νὰ εἰπῶ, πρὸς ἔπαινόν μου, ὅτι ἐδίσταζα νὰ παραβιάσω τὴν κατρικὴν ἀπαγόρευσιν.

— Ὄχι, Αἰμίλιε, εἶπα μὲ παλμοὺς ἀγωνίας στὴν καρδιά μου. Εἶνε ἀδύνατον. Ἂν ὁ πατέρας μου τὸ ἐμάθαινε, ἐγώ...

— Ποιὸς θὰ τοῦ τὸ εἰπῇ; μοῦ ἐσφύριξεν εἰς τὸ αὐτὶ ὁ αἰώνιος πειρασμός. Κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ τίποτε, σᾶς ἐπαναλαμβάνω. Ἡ ἀπουσία σας δὲν θὰ διαρκέσῃ οὔτε δύο ὧρες. Ἐλᾶτε λοιπόν, ἀφῆστέ με καὶ ξέρω ἐγώ, φοβητσιάρη ἱπποποταμάκο μου... Σᾶς βλέπω ποῦ δὲν κρατιέσθε ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν...

Ἤμουν μαγευμένος, θαμβωμένος... Ἡ μελένια φωνὴ τοῦ ὄφεως ἦτο σὰν ἐκείνην ποῦ εἶχε μεταχειρισθῆ, εἰς τὸν ἐπίγειον παράδεισον, διὰ νὰ ξεγελάσῃ τὴν Εὔαν...

— Ἀ! τόσον τὸ χειρότερον! ἀνέκραξα νικημένος πλέον. Δέχομαι, ἀγαπητέ μου βόα. Θὰ σᾶς συνοδεύσω.

Μία ἀστραπή, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ δυσπιστήσω, ἔλαμψεν εἰς τὰ φωσφορώδη μάτια τοῦ Αἰμιλίου.

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, μοῦ εἶπε, αὔριο τὸ πρωΐ, συνάντησις ἐδῶ, κατὰ τὴν αὐγήν.

— Θὰ εἶμαι!

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀπὸ τὴν χαραυγὴν πραγματικῶς, — ἐξυπνούσαμε πολὺ ἐνωρὶς εἰς τὸ σπίτι μας, διότι οἱ γονεῖς μου ἦσαν ἄνθρωποι τακτικοί, — ἤμουν εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως, κάτω ἀπὸ τὴν λατάνιαν.

Ὁ Αἰμίλιος εἶχε φθάσῃ ἀπὸ πρὶν καὶ μ' ἐπερίμενε. Ἀφοῦ μὲ ἀγκάλιασε τρυφερά, ἐξεκινήσαμεν. Κατέβημεν τὴν πλευρὰν τοῦ Κυάνου Ὄρους, ἡ ὁποία ἐπήγαινε πρὸς τὴν πεδιάδα.

Περίεργον ὅμως! Ἀντὶ νὰ ἦμαι εὔθυμος, ὅπως τὴν προηγουμένην ἡμέραν, ἤμουν σιωπηλὸς καὶ περίλυπος. Εἶχα σφιγμένην τὴν καρδιά μου, καθὼς ἔμβαινα εἰς ἐκείνους τοὺς ἀγνώστους δρόμους.

Ὅταν ἔφθασα εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ, ἔστρεψα κ' ἐσήκωσα τὸ κεφάλι μου πρὸς τὴν κορυφήν, καί, χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἔβγαλα ἀπὸ τὸ στόμα μου ἕνα βροντοστέναγμα, μακρὺ καὶ θλιβερόν, σὰν νὰ ἔρριπτα τὸ τελευταῖον χαῖρε πρὸς τὸ βουνὸ—πρὸς τὸ δάσος—πρὸς τὴν λίμνην—πρὸς τοὺς ἀγαπητούς μου γονεῖς καὶ ἀδελφούς!

Ὁ σύντροφός μου, ὁ βόας, ἐξέσπασε μ' ἕνα γέλιο, ποῦ ἐσφύριξε σὰν καμτσικιά.

— Τί ἐπάθατε καὶ γκαρίζετε ἔτσι; μοῦ εἶπε. Μπορεῖ κανεὶς νὰ σᾶς πάρῃ γιὰ γαΐδαρο, μὰ τὴν ἀλήθεια!...

Ὁ δρόμος μοῦ ἐφάνη μακρυνός. Ὁ Αἰμίλιος ἐπροσπαθοῦσε νὰ μὲ διασκεδάζῃ μὲ τὰ ἀστεῖά του ποῦ ἦσαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον σαχλὰ καὶ πειρατικά. Ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα περισσοτέραν διάθεσιν νὰ κλάψω παρὰ νὰ γελάσω· εἶχα ἐπάνω στὸ στομάχι μου ἕνα βάρος, ποῦ μ' ἔπνιγε...

Ἐπλησιάσαμεν τέλος εἰς τὸ χωρίον τῶν Νυάμ-Νυάμ. Ὄχι μακρὰν ἀπὸ τὰς πρώτας κατοικίας, ὁ βόας ἐστάθη, καὶ μοῦ ἔδειξε μὲ τὴν οὐράν του ἕνα μέρος σύνδενδρον, ἐκεῖ κοντά.

— Σ' ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ δάσος, μοῦ εἶπε μένει ἕνας πολὺ γέρος Πύθων, συγγενής μου. Τρέχω νὰ τὸν καλημερίσω, στὰ πεταχτά. Ἐσεῖς νὰ περιμένετε ἐδῶ ἢ μᾶλλον, ἐπειδὴ ἄρχισε νὰ καίῃ ὁ ἥλιος, πηγαίνετε νὰ κτυπήσετε τὴν πόρτα τῶν φίλων μου. Εἶνε ἡ τρίτη καλύβα δεξιᾷ, στὴν πλατεῖα ποῦ σχηματίζει τὸ κέντρον τοῦ χωριοῦ. Τοὺς εἰδοποίησα ἀπὸ χθὲς ὅτι θὰ φέρω ἕνα φίλον μου. Καὶ σᾶς περιμένουν. Πηγαίνετε, κ' ἐγὼ ἔφθασα ἀμέσως.

Καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ βάθος, ὅπου ἐξηφανίσθη. Μὲ ἄφισε μόνον κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον, ὁ ὁποῖος, πραγματικῶς, ἤρχιζε νὰ χύνῃ, σὰν χείμαρρος ἀπὸ ἀκτῖνας, μίαν χειμαρρώδη ζέστην, ἂν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκφρασθῶ ἔτσι. Ἐδιψοῦσα. Ἔτρεμα μὴν τύχῃ καὶ πάθω ἀπὸ ἡλίασιν... Ἐκροχώρησα λοιπὸν πρὸς τὸ χωριό, ὅπου ἠδυνήθην νὰ εἰσδύσω ἕως τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν, χωρὶς νὰ συναντήσω κἄποτε παρὰ μερικοὺς τεραστίους μαριγκουΐνους, δηλαδὴ μεγάλους κώνωπας σὰν πουλάκια ποῦ ἐσάλπιζαν εἰς τὸν ἀέρα τὴν πρωϊνὴν ἔγερσιν.

Ἀκολουθῶν πιστῶς τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀπίστου Αἰμιλίου, ἐβάδισα πρὸς τὴν τρίτην καλύβαν δεξιᾷ, κ' ἐστάθηκα ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν ἡ ὁποία ἦτο ἐντελῶς ἀνοικτή, καθ' ὅσον μάλεστα δὲν εἶχε θυρόφυλλα.

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καλύβας εὑρίσκετο μία γυναῖκα μὲ χρῶμα σὰν τῆς τσοκολάτας, ποῦ ἔδινε γάλα στὸ παιδάκι της, ποῦ ἦτο ἐπίσης σὰν τσοκολάτα (τσοκολάτα μὲ γάλα, ἐννοεῖται). Κ' ἐφορροῦσεν αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἕνα φουστάνι ἀπὸ πτερά, χρωματιστὰ μὲ διάφορα χρώματα.

Ὄχι μακράν της, εὑρίσκετο ἕνας ματρῶς κρεμανταλᾶς ὁμοιόχρωμός της, μὲ μακρυὰ μαλλιά, καθ' ὅλα ὅμοιος μὲ τὸν μαῦρον ποῦ εἶχα ἰδῆ εἰς τὰς ὄχθας τῆς Νάνι-Νάνης. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἐφοροῦσεν ἕνα κοντὸ ἐπανωφοράκι ἀπὸ δέρμα ζώου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἦτο κρεμασμένη μία μακρυὰ λωρίδα ἀπὸ δέρμα στενό, ποῦ ἐσέρνετο σὰν οὐρὰ εἰς τὴν γῆν· ἔτσι ἦτο ἡ μόδα τῶν Νυάμ-Νυάμ, κ' ἐγὼ μὲ τὴν ἀφελῆ ἀμάθειάν μου τὸ ἐξέλαβα ὡς φυσικὸν στόλισμα τῆς φυλῆς των.

— Κύττα, εἶπα ἀπὸ μέσα μου, οἱ ἄνδρες ἐδῶ ἔχουν οὐρὲς σὰν κ' ἐμᾶς, καὶ αἱ γυναῖκες ἔχουν πτερὰ ποῦ φυτρώνουν ἐπάνω στὸ σῶμά των. Αὐτὸ εἶνε πολὺ περίεργον.

Κανένας, μέσα στὴν καλύβα, δὲν μὲ εἶχεν ἰδῆ ἀκόμα. Ὁ ἄνδρας ἔστρεφε τὴν ράχιν πρὸς τὴν θύραν, καί, καθισμένος στὸ χῶμα, ἀκόνιζε, ἐπάνω εἰς μίαν χονδρὴν πέτραν, ἕνα μακρὺ σιδερένιο μπαστοῦνι, ὅπου ἦσαν ἐμπηγμένα κἄτι φύλλα ἀπὸ τὸ ἴδιον μέταλλον μυτερὰ καὶ κοπτερά. Θαρρεῖς καὶ ἦτο κανένας κλῶνος, κομμένος μὲ τὰ φύλλα του ἀπὸ κανένα σιδερένιο δένδρο. Ἔμαθα κατόπιν, ὅτι αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτον μηχάνημα, τὸ ὁποῖον οἱ Νυὰμ-Νυὰμ μεταχειρίζονται ὡς ὅπλον, ἔχει ὄνομα *τρουμπάτσα*.

Ἡ κυρία ἐκύτταζε τὸν ἄνδρα της, ποῦ ἀκόνιζε τὴν *τρουμπάτσαν* του.

Ἐγώ, φιλικώτατα, διὰ νὰ δεῖξω ὅτι ἤμην παρών, ἔβαλα μιὰ φωνίτσα, σὰν πουλάκι. Ἡ ἀραπίνα ἀπήντησε μ' ἕνα φοβερὸ νιαούρισμα, καὶ ὥρμησε κατατρομαγμένη πρὸς τὸ βάθος τῆς καλύβης. Τὸ παιδάκι ἤρχισε νὰ γαυγίζῃ σὰν κουνάβι. Καὶ ὁ ἄνδρας, μ' ἕνα οὐρλιασμα σὰν τίγρις, ἐπήδησε κατεπάνω μου, στριφογυρίζων ἀπειλητικώτατα τὸν σιδερένιον κλῶνόν του.

«Εἶδα αὐτὴν τὴν ἐχθρικὴν παντομίμαν...» (Σελ. 245, στ β'.)

Ἅμα εἶδα αὐτὴν τὴν ἐχθρικὴν παντομίμαν, ἡ ὁποία δὲν ἦτο διόλου εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν τέρψεων ποῦ μοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ ὁ βόας, ἐνόμισα φρόνιμον, ἐπειδὴ δὲν ἐννοοῦσα τίποτε, νὰ ὑποχωρήσω πρὸς τὴν πλατεῖαν. Ἀλλὰ ἐκεῖ, ἄλλος μπελᾶς! Ἐσκόνταψα εἰς ἕνα φράκτην ἀπὸ μαύρους μὲ πέτσινες οὐρές, τοὺς ὁποίους ἡ πολεμικὴ κραυγὴ τοῦ κατατιδώκτου μου, τοὺς εἶχε κάμῃ νὰ πεταχθοῦν ἔξω ἀπὸ τὰ χαμόσπιτά των.

Καί, ὠπλισμένοι, ἄλλοι μὲ τρουμπάτσες, ἄλλοι μὲ ἀκόντια, μὲ τὰ ὁποῖα μ' ἐφοβέριζαν, μὲ ἠνάγκασαν, προχωροῦντες ἐναντίον μου, νὰ ὑποχωρήσω ἐνώπιόν των.

Κ' ἔξαφνα, πατατράκ! Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπατοῦσα μὲ τὰ τέσσαρα πόδια μου ἕνα πλατὺ στρῶμα ἀπὸ φύλλα ποῦ ἐσκέπαζε τὴν ἄκραν τῆς πλατείας, τὸ ἔδαφος ἐκρημνίσθη ὑπὸ τὸ βάρος μου, κ' ἐγὼ ἐκυλίσθην μέσα εἰς ἕνα βαθὺν λάκκον, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ οἱ κυνηγοὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὀνομάζουν παγίδας τῶν θηρίων, καὶ οἱ ἄγριοι τῆς Ἀφρικῆς τοὺς σκάπτουν συχνὰ εἰς τὸ κέντρον τῶν χωρίων των διὰ νὰ παγιδεύουν τὰ ἐπικίνδυνα ἢ πολύτιμα ζῷα, ὅσα κάμουν τὴν ἀνοησίαν νὰ ριψοκινδυνεύσουν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν χωρίων των.

Ἐνῷ ἐδοκίμαζα νὰ σηκωθῶ εἰς τὸ βάθος τοῦ λάκκου μου, ἐντελῶς ζαλισμένος ἀπὸ τὸ πέσιμον καὶ κατακτυπημένος, οἱ Νυὰμ-Νυὰμ ἔβγαλαν κάτι θριαμβευτικὰ ξεφωνητὰ καὶ ἤρχισαν νὰ χορεύουν, ὁλόγυρα εἰς τὴν παγίδα, ἕνα θεάτρελλον χορόν, ὁ ὁποῖος ὡμοίαζε πολὺ περισσότερον μὲ τοὺς σπασμοὺς τῶν σελληνιαζομένων παρὰ μὲ ἐκδήλωσιν χαρᾶς. Καὶ συνώδευαν τὸν χορόν των μὲ βαθύφωνα μουγγρίσματα καὶ ὀξύφωνα οὐρλιάσματα.

Ἦτο θελκτικωτάτη ἡ συναυλία.

Ἐνῷ αὐτοὶ ἐξεκούφαιναν τὸν κόσμον μὲ τὰ ξεφωνητά των, ἐγώ, μέσα στὴν τρύπα μου, ἔκαμνα κἄτι συλλογισμούς, ποῦ δὲν ἦσαν διόλου ρόδινοι. Ἀρχίζα νὰ διαβλέπω εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ καλοῦ μου βόα Αἰμιλίου μίαν μυσαρὰν μηχανορραφίαν. Καὶ μ' ἐπῆραν τὰ δάκρυα, καθὼς ἐσυλλογιζόμην τὴν μητέρα μου!

Ἔξαφνα ὅμως, γύρω στὴν παγίδά μου, τὰ πάντα ἐσιώπησαν. Καὶ εἶδα ἐν ἀλλόκοτον ὑποκείμενον, ποῦ ἔσκυβεν ἀπὸ ἐπάνω διὰ νὰ μὲ καλοκυττάξῃ. Τὸ ὑποκείμενον αὐτὸ εἶχε χρῶμα τσοκολάτας ἀνοικτότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους (σὰν τσοκολάτα νεροβράτη), τὸν λαιμὸν παρδαλὸν ἀπὸ χάνδρες καὶ ἄλλα πολύχρωμα γυαλικά, καὶ ἐφοροῦσεν, ὄχι δέρμα ζώου, ἀλλὰ μίαν παλαιὰν κατακόκκινην στολήν, γεμάτην μπαλώματα. Εἰς τὴν μύτην του ἦτο περασμένον ἕνα μακρὺ ραχοκόκκαλο ψαριοῦ, καί, εἰς τὸ χέρι του ἐκρατοῦσε μίαν κυρτὴν καὶ κυλινδρικὴν ράβδον ἀπὸ κεκελωμένον χάλυβα, ποῦ εἶχεν εἰς τὰ ἄκρα της δύο λαβὰς ἀπὸ φελλόν,—καὶ δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ εἶνε κανεὶς μάγος διὰ νὰ γνωρίσῃ τί ἦτο

αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· ἦτο τὸ τιμόνι ἑνὸς ποδηλάτου, δῶρον, ὡς φαίνεται, κἀποίου ἀστείου Εὐρωπαίου περιηγητοῦ. Ὁ ἴδιος Εὐρωπαῖος, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, —ὡρισμένως ἦτο πολὺ εὔθυμος ἄνθρωπος—εἶχε δώσῃ εἰς αὐτὸν τὸν Νυάμ-Νυαμ ἐκεῖνο τὸ ψηλὸ καπέλλο, ποῦ ἦτο ὅλο ζάρες καὶ λίγδα καὶ τοῦ κατέβαινεν ἕως τ' αὐτιά.

Ὁ ἅγριος αὐτός, διὰ νὰ τὸ κάμῃ ἐπιδεικτικώτερον, τὸ εἶχε στολίσῃ μ' ἕνα τενεκὲν ἀπὸ κουτὶ σαρδέλλες καὶ μ' ἕνα ξεσκονιστηράκι ἀπὸ πτερά, καὶ αὐτά, μαζὶ μὲ τὸ τιμόνι τοῦ ποδηλάτου καὶ τὴν μπαλωμένην στολήν, τὸν ἔκαμαν νὰ φαίνεται σὰν τὸν χειρότερον κουρελιάρη.

Ἦτο ἁπλούστατα ὁ βασιλεύς των!

(Ἕπεται συνέχεια). ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Γ. Τρεμιζώ*].

Η ΚΟΝΤΟΠΙΘΑΡΟΥΛΑ

Εἰς ἕνα εὔμορφο καὶ εὐάερο χωριουδάκι, ἐζοῦσε μία μικροῦλα, καὶ ἦτο πολὺ λυπημένη.

Μήπως εἶχε χάσῃ τὸν πατέρα της ἢ τὴν μητέρα της; Ὄχι εὐτυχῶς, διότι καὶ οἱ δύο ἦσαν καλά, καὶ τὴν ἀγαποῦσαν πολύ.

Μήπως τὴν ἐμάλλωναν ἢ τὴν ἔδερναν; Ὄχι, διότι τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο ἦτο φρόνιμο καὶ καλό, καὶ ἐμάθαινε πάντοτε τὰ μαθήματά του, κ' ἔπαιρνε καλοὺς βαθμούς.

Μήπως εἶχε κακὸ χαρακτῆρα, καὶ τὴν ἀπέφευγαν τὰ ἄλλα κοριτσάκια; Καθόλου! αὐτὴ ἦτον καλὴ καὶ ἀγαθὴ σὰν ἀρνάκι. Μήπως ἦτο ἄρρωστη; Καλὲ τί λέτε; αὐτὴ ἦτον ζωηρὴ σὰν πουλάκι καὶ ὑγιὴς σὰν λουλουδάκι τοῦ ἀγροῦ.

Τί εἶχε λοιπόν;... Ὅσον καὶ ἂν σᾶς φανῇ παράξενο, ἡ λύπη ὅμως τῆς καϊμένης τῆς Νότας ἦτο ὅτι...ἦτο κοντή, σωστὴ κοντοπιθαρούλα!

Τὴν πρώτην φορὰν ποῦ ἡ συμμαθήτριά τῆς, ἡ ὑψηλὴ Οὐρανία τῆς εἶπε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, εἶχε γίνῃ κατακόκκινη. Δάκρυα τῆς ἦλθαν στὰ μάτια, ἀλλά, ὅσον κοντὴ καὶ ἂν ἦτο, ἤθελε νὰ κρατήσῃ ὑψηλὰ τὸν ἐγωϊσμόν της, καὶ ἐδάγκασε τὰ χείλη της δυνατά, διὰ νὰ μὴν τὴν πάρουν τὰ κλάμματα.

Θέλετε νὰ μάθετε πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα; Ἦσαν πέντε ἢ ἓξ κοριτσάκια ἔξω. Καὶ ἔλεγαν πόσον χρόνων ἦσαν:

—Ἐγώ, εἶμαι ἑπτάμισυ...

— Κ' ἐγὼ ὀκτώ.

—Ἐγὼ εἶμαι σωστὰ ἐννιὰ καὶ ἑπτὰ μηνῶν, εἶπεν ἡ ὑψηλὴ Οὐρανία ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν καλαμένων ποδιῶν της· ὅλος ὁ κόσμος ὅμως μὲ κάμνει δώδεκα...

— Ἐγὼ εἶμαι πιὸ μεγάλη ἀπὸ σένα, εἶπεν ἡ Νότα, κ' ἐστυλώθη καλὰ-καλά, διὰ νὰ δείξῃ τὸ ἀνάστημά της· ἐγὼ εἶμαι δέκα...

—Ὦ! ἐσύ...ἐσὺ δὲν λογαριάζεσαι· ἐσὺ εἶσαι κοντὴ σὰν κοντοπιθαρούλα!

Τὸ εἶπε, καὶ ἦτο ταιριαστὸ αὐτὸ τὸ παράνομα. Ἡ Νότα τὸ ἤκουε διὰ πρώτην φοράν. Τὴν ἐπείραξεν ὅμως πολὺ αὐτὴ ἡ λέξις, ἐνῷ τὰ ἄλλα κορίτσια ἠρχισαν τὰ γέλια μαζί της...

Καὶ ὅμως ἦτο πολὺ νόστιμη καὶ χαριτωμένη ἡ Νότα, μὲ τὸ καλοκαμωμένο κορμάκι της, μὲ τὸ γλυκὸ καὶ δροσερὸ προσωπάκι της, ποῦ τὸ ἐστόλιζαν τὰ ὡραῖα σγουρὰ καστανὰ μαλλάκια της καὶ τὸ ἐσκίαζεν ἡ μεγάλη κόκκινη καπελλίνα της.

Ἂν ἡ Νότα ἦτο χωριάτισσα, ἠμποροῦσε ν' ἀποκριθῇ 'ς αὐτὴν τὴν μακροκάνα, τὴν Οὐρανίαν:

—Κ' αἱ γκαμῆλες ψηλὲς εἶνε!

Ἂν ἦτο ἐγωϊστρια, θὰ τῆς ἔλεγε:

— Κοντή, μὰ θαυματουργή!

Ἂν δὲν τὰ ἔχανεν ἀμέσως μ' ἐκείνην τὴν προσβολήν, εὔκολον ἦτο νὰ τῆς ἀραδιάσῃ μερικὰ παραδείγματα, ὅπως τοῦ Κοντορεβιθούλη, τοῦ Δαυΐδ, καὶ ἄλλων κοντῶν, ποῦ ἐφάνησαν καλλίτερσι κ' ἐξυπνότεροι ἀπὸ τοὺς ὑψηλοὺς καὶ τοὺς γίγαντας.

Ἡ Νότα ὅμως δὲν εὑρῆκε τίποτε ν' ἀπαντήσῃ, ἢ μᾶλλον ὅπως συμβαίνει πολὺ συχνά, ἀνεκάλυψεν ἕνα σωρὸ ὡραίας ἀπαντήσεις... ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωΐ.

Ἐκείνη ἡ Οὐρανία, ποῦ τόσον ἐκαμάρονε μὲ τὸ ὕψος της, ποῦ ἦτο σὰν ξεσκονίστρα, κατὰ βάθος δὲν ἦτο κακή, εἶχεν ὅμως εὔκολα πειράγματα, κ' εὐκολώτερα ἄρχιζε τὰ μαλώματα. Κ' ἔπειτα, ἔπειτα ὑπῆρχε κάποια ἀντιζηλία εἰς τὰς οἰκογενείας των. Διότι οἱ γονεῖς τῆς Νότας εἶχαν εἰς τὸ χωριὸ «παντοπωλεῖον καὶ ἐμπορικόν», ἐνῷ οἱ γονεῖς τῆς Οὐρανίας εἶχαν «ἐμπορικὸν καὶ παντοπωλεῖον». Ἡ διαφορά, βλέπετε, δὲν ἦτο μεγάλη, ἀλλὰ αὐτὸ ἀκριβῶς ἦτο ὁ λόγας τῆς...διαφορᾶς των.

⊠

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἡ Νότα πηγαίνει καὶ κάθεται εἰς μίαν καρέκλαν πίσω ἀπὸ τὸν πάγκον τοῦ ἐμπορικοῦ. Εἶνε Σάββατον ἀπόγευμα, καὶ μάθημα δὲν ἔχουν. Ἡ Νότα κρατεῖ τὸ τελλάρο της καὶ κεντᾷ, ἐνῷ τὰ μικρά της πόδια κρέμονται, καθὼς κάθεται, χωρὶς νὰ ἐγγίζουν κάτω.

— Δὲν πηγαίνεις νὰ παίξῃς, Νότα; τῆς φωνάζει ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν κουζίναν ἡ μητέρα της.

—Ὄχι, μάννα μου· θέλω καλλίτερα νὰ καθήσω ἐδῶ καὶ νὰ σὲ βοηθήσω, ἅμα ἔρθουν ν' ἀγοράσουν τίποτε.

— Ἀ! δὲν εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη. Δὲν θέλω νὰ μείνῃς ἐδῶ μέσα κλεισμένη, μ' αὐτὴν τὴν ζέστη... Πήγαινε νὰ παίξῃς μὲ τὰ ἄλλα κορίτσια...

Ἡ Νότα ὑπακούει χωρὶς καμμίαν ἀντιλογίαν. Δὲν ἔχει κάμῃ λόγον εἰς τὴν μητέρα της διὰ τὴν προσβολὴν τῆς Οὐρανίας, διὰ νὰ μὴ λυπηθῇ ἡ μητέρα της μὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Καὶ ἔκαμε ὄσχημα ἡ Νότα νὰ τὸ κρύψῃ ἀπὸ τὴν μητέρα της· διότι ἡ μητέρα της θὰ τὴν παρηγοροῦσε καὶ θὰ τὴν ἔκαμνε νὰ καταλάβῃ αὐτό, ποῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ διακρίνῃ μὲ τὸ παιδικό μυαλό της, ὅτι δηλαδὴ τὸ ἀνάστημα δὲν ἔχει τίποτε νὰ κάμῃ μὲ τὴν καλωσύνην τῆς ψυχῆς, καὶ ὅτι αἱ *κοντοπίθαρες* εἶνε πολὺ συχνὰ καλλίτερες ἀπὸ τὲς ξεσκονίστρες.

Ἡ Νότα ὅμως δὲν λέγει τίποτε τῆς μητέρας της, καὶ πηγαίνει ἔξω, μὲ τὴν καρδοῦλά της λυπημένην. Γνωρίζει τί τὴν περιμένει. Ἅμα τὴν ἰδοῦν ἀπὸ μακρυά, αἱ κακὲς γλωσσίτσες τῆς φωνάζουν:

— Μπᾶ! νὰ κ' ἡ Κοντοπιθαροῦλα!

— Τί παίζομε σήμερα;

— Τὸν κρυφτό.

— Καὶ ποιὰ θὰ βγῇ νὰ μᾶς πιάσῃ;

— Ἡ *Κοντοπιθαροῦλα*, κρυφολέγει στὰ ἄλλα κορίτσια ἡ Οὐρανία· θὰ τὴν κάμωμε νὰ τρέχῃ μὲ τὰ κοντά ποδαράκια της, χωρὶς νὰ μᾶς πιάνῃ ποτέ!

Καὶ διὰ τὸν τύπον κάμνει τὸ *ἅμ-στράμ-ντάμ*, ἀλλὰ τὰ κάμνει μὲ τέτοιον τρόπον, ὥστε πάντοτε ἡ Νότα βγαίνει διὰ νὰ κλείσῃ τὰ μάτια της καὶ νὰ κρυφθοῦν αἱ ἄλλες. Τρέχει, τρέχει καὶ λαχανιάζει ἡ Νότα, καὶ καμμιὰ δὲν κατορθώνει νὰ πιάσῃ... Ὁ ἱδρὼς ἀναβαίνει στὰ μέτωπόν της, τὰ δάκρυα στὰ μάτια της, διότι διαρκῶς τὴν περιγελοῦν ἐκεῖνες. Ἐπειδὴ εἶνε κοντή, ὅλες ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ τῆς κάμνουν μαρτύρια...

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως, βλέπει ἀπὸ μακρυά, κοντὰ στὴν μαύρη ποδιὰ καὶ τὰ μακρυὰ ἀδύνατα πόδια τῆς Οὐρανίας, μία μαβιὰ ποδίτσα, καὶ δύο ποδαράκια ποῦ περιπατοῦν μὲ μικρὰ βηματάκια σὰν νὰ ἦτο κανένα παπάκι. Καὶ ἡ Νότα συγκινεῖται· διότι ἀγαπᾷ τὰ μικρὰ καὶ ἀδύνατα παιδάκια.

Ἀμέσως λησμονεῖ τὰ ἰδικά της μαρτύρια:

— Εἶνε τὸ ἀδελφάκι σου;

— Ναί, εἶνε ὁ Πετράκης· χθὲς μᾶς τὸν ἐφέρανε ἀπὸ τὴν παραμάννα του.

— Τί τυχερὴ ποῦ εἶσαι, νὰ ἔχῃς τόσο νόστιμο ἀδελφάκι!

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΑΝΝΑ ΠΥΡΓΑΙΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πῶς ὀνομάζεται τὸ ζῷον ποῦ ἔχει τέσσαρας πόδας;

— Τετράποδον.

— Καὶ ἐκεῖνο ποῦ ἔχει δύο;

— Ἄνθρωπος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἑλλάδος

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΛΕΑΝΔΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ἀριελ*

Εἰς τὸν Μ. Ποιητικὸν Διαγωνισμὸν

[*Ἴδε Διάπλασιν, φύλ. 30, σελ. 238*].

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Πίθηκος μὲ αὐτοκίνητον

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του εἰς τὸ Λονδῖνον. Εἶνε ἕνας μεγαλόσωμος πίθηκος, ἐξυπνότατος, ὡς φαίνεται, ἀφοῦ ὁ κύριός του τὸν ἔκαμεν ὁδηγὸν εἰς τὸ αὐτοκίνητόν του. Καὶ ὁδηγεῖ τὸ αὐτοκίνητον, σὰν πρώτης τάξεως ὁδηγός, εἰς τοὺς πλέον κεραστικοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου. Φορεῖ τὸ κασκετάκι καὶ πλήρη στολὴν ὁδηγοῦ, χωρὶς ὅμως ἐκεῖνα τὰ ἄσχημα χονδρὰ μαγγούλια... Καὶ εἶνε τόσον προσεκτικός, τόσον ἐπιτήδειος, ὥστε οὔτε εἰς κανένα ἀμάξι σκοντάπτει ποτέ, οὔτε ἄνθρωπον κυδωνεύει νὰ παρασύρῃ ἢ νὰ πατήσῃ. Ἅμα ἴδῃ κανένα διαβάτην ἐμπρός, ἀμέσως πιέζει τὴν ἐλαστικὴν φοῦσκαν καὶ σαλπίζει διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ. Καὶ τὰ μεγάλα εὐκίνητα μάτια του θαρρεῖς ὅτι λέγουν ἐκείνην τὴν στιγμήν:

— Τί ἀπρόσεκτοι ποῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι!

Τὸ ἰωβιλαῖον μιᾶς κότας

Μία πρωτοφανὴς ἑορτὴ ἔγινε τὴν ἄλλην φορὰν εἰς ἓν χωρίον τῆς Ἑλβετίας. Ἐπανηγύριζαν τὸ ἰωβιλαῖον μιᾶς ὄρνιθας, ἡ ὁποία εἶχε γεννήσῃ, ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην, χίλια αὐγά.

Πολλὰ σπίτια τοῦ χωρίου εἶχαν στολισθῇ μὲ σημαίας, καὶ τὸ ἀπόγευμα, οἱ καλεσμένοι, μὲ τὴν μουσικὴν ἐπὶ κεφαλῆς, ἐπῆγαν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς χωρικῆς ποῦ εἶχε τὴν καλὴν ἐκείνην ὄρνιθα.

Ἡ κυρὰ τῆς κότας μὲ τὰ χίλια αὐγὰ τοὺς ἐκέρασεν ὅλους, καὶ ὁ μεζὲς ἦτο μία γιγαντώδης ὀμελέττα. Ἔκαμαν τότε προπόσεις, πεζὰς καὶ ἐμμέτρους, καὶ ὑμνησαν τὴν πολυτοκίαν τῆς εὐτυχισμένης κότας. Δὲν τῆς ἐπῆρκαν, ἔννοεῖται, συνεντεύξεις οἱ δημοσιογράφοι, τέσσαρες ἢ πέντε ὅμως φωτογράφοι ἔκαμαν τὸ ταξειδάκι ἕως τὸ χωριὸ διὰ νὰ τὴν φωτογραφήσουν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Ἑλληνισμὸς» [ΟΕ] ἐνέγραψε δι' εἰσφορᾶς τῶν μελῶν του ἓν ἄπορον καὶ ἐπιμελὲς παιδιον ἐν Πειραιεῖ, ποῦ εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ συνδρομητής μου. Εὖγε εἰς τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου!

Βλέπω, *Φλοῖσβε τῆς Θαλάσσης*, ὅτι τὸ ξεσπάθωμα προσδεύει. Μέσα εἰς τὴν φοβερὰν αὐτὴν ζέστην ποῦ περιγράφεις, ἡ δροσιὰ τοῦ ψευδωνύμου σου εἶνε ἀναγκαία...

Τί φοβερά, ἀλήθεια, ζέστη, παιδιά μου! Κολυμβῶ εἰς τὸν ἱδρῶτα ἐνῷ διαβάζω τὰ γράμματά σας,—καὶ ὅταν εἶνε δυσανάγνωστα, ἀκόμη περισσότερον... Ἀλλὰ συλλογίζομαι ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ χρέος μου. Δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς ἀφίσω καὶ νὰ φύγω εἰς τὴν ἐξοχήν, ὅπως μὲ συμβουλεύουν μερικοί. Ὄχι, διακοπὰς ἐγὼ δὲν συνειθίζω νὰ κάμνω. Τὰ παιδιὰ ἔπαψα τώρα τὰς διακοπὰς μὲ θέλουν, ποῦ ἔχουν ἡσυχίαν.

Ἐρυθρὸν Τεῖχος, τὸ ξεσπάθωμα τῆς πρώτης ἑξαμηνίας σοῦ ἔχει σημειωθῇ· ἐπίσης θὰ σοῦ σημειωθῇ καὶ τῆς δευτέρας ἅμα τῇ ἐγγραφῇ· μὴν ἀνησυχῇς.

Εἶσαι πολὺ εὐτυχής, *Παλλάς*, ποῦ δὲν ζαλίζεσαι εἰς τὴν θάλασσαν, οὔτε ὅταν εἶνε τρικυμία. Ἂν καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὴν τὴν ἐποχὴν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχετε τρικυμίαν. Γράψε μου τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ταξειδιοῦ σας καὶ φίλησέ μου τὴν ἀγαπητὴν ἀδελφήν σου.

Χαίρω πολύ, *Μαραμένη Γαζία*, ποῦ ἔγινε καλὰ τὸ Στεφανάκι. Τώρα ἔχεις καιρὸν καὶ ἡσυχίαν νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα. Ναί, ὅλοι οἱ ἀνταλλάσσοντες Μ. Μυστικὰ εἶνε κατενθουσιασμένοι μὲ τὰ ὡραῖα Λευκώματα ποῦ σχηματίζουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἐγνώρισα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα εἰς τὸ γραφεῖον μου τὸν καλὸν μου *Εὐφορίωνα* ἀπὸ τὴν Χαλκίδα, καὶ τὴν *Κόρην τοῦ Οὐρανοῦ* τὴν ἀγαπητήν μου φίλην, ἀπὸ τὰς Πάτρας. Ἔχει κι' αὐτὸ τὸ καλὸ τὸ καλοκαίρι μὲ τὰ ταξείδια του· ὅτι μοῦ φέρνει ὡς ἐδῶ μερικοὺς φίλους.

Ὡραιότατα μοῦ περιγράφεις, *Ζήτω ἡ Μακεδονία*, τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἀποχωρίσιμον τῶν συμμαθητῶν σοῦ, ὅσοι ἔφυγαν διὰ τὰς πατρίδας των. Καλὴν ἐντάμωσιν λοιπὸν τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον.

Βωμὲ τῆς *Ἐλευθερίας*, αἱ εἰσπράξεις τῆς ἐσπερίδος, ἐὰν θὰ γίνῃ, θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ ἐγγραφῆς ἀπόρων καὶ ἐπιμελῶν μαθητῶν εἰς τὴν Διάπλασιν. Σ' εὐχαριστῶ ποῦ προσφέρεσαι νὰ διαθέσῃς εἰσιτήρια.

Καὶ σὲ ἐπίσης εὐχαριστῶ, *Δικηγόρε τῆς Νεολαίας*, (σὰν τὰ χιόνια!...) διὰ τὴν εὐγενῆ προσφοράν σου. Καθὼς σᾶς εἶπα καὶ ἄλλοτε, μὲ ὅλην τὴν αὔξησιν τῆς συνδρομῆς, ἡ Διάπλασις φέτος ἔχει ζημίαν. Δὲν θὰ ἦτο λοιπὸν ἄδικον ἂν ἀπὸ τὰς εἰσπράξεις τῆς ἐσπερίδος ἐκαλύπτετο μέρος τῆς ζημίας αὐτῆς· εὐεργετουμένων συγχρόνως καὶ τῶν ἀπόρων ὅσοι, διὰ τῶν χρημάτων αὐτῶν, ἤθελον ἐγγραφῇ εἰς τὸ περιοδικόν μας.

Νὰ καὶ τὸ *Ναυτόπουλο τῆς Ὕδρας* (μὲ τὸ ὄνομα ποτὲ δὲν ἀπαντῶ·) μανθάνει ἀπὸ τώρα μίαν ἀπαγγελίαν, καὶ ἂν ἴδῃ ὅτι τὰ καταφέρνει, θὰ λάβῃ κἀὐτὸ μέρος εἰς τὴν ἐσπερίδα μας.

Ὄχι, *Ἀμίμητε Γελωτοποιέ*, ὁ «Ὑφηλάντης» θὰ ἦτο κάτι βαρὺ καὶ δύσκολον. Προτιμῶνται ἐλαφρότερα καὶ διασκεδαστικώτερα. Εὐχαρίστησε ἐκ μέρους μου τὴν Πειραιώτικην ὁμάδα τῶν ἐρασιτεχνῶν, τὴν ὁποίαν θὰ προσκαλέσω διὰ σοῦ εἰς συνεργασίαν, μόλις ἀποφασισθῇ.

Τὸ *Κεντρὶ* δημοσιογραφεῖ τώρα πλέον, φίλε μου *Ξεῦξι*, ἀλλὰ καὶ πάλι κάπου-κάπου μὲ θυμᾶται. Βλέπω ὅτι θὰ βαδίσῃς ἐπὶ τὰ ἴχνη του, ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν γελοιογραφίαν τοῦ Ἀνανία ποῦ μοῦ στέλλεις. Πολὺ ὡραία εὖγε!

Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας
Νικητὴς ποδηλασίας
Μέλος τῆς συντακτικῆς
«Ὀνηλάτου» ἐπιτροπείας.
Γυμνασίου μαθητής,
Τοῦ αὐτοῦ τυμπανιστής,
Τέως ἄλτης καὶ δρομεὺς
Ὀνηλάτης καὶ ἱππεὺς
Καὶ «Πηγάσου» γραμματεύς...

Αὐτὴ εἶνε ἡ ὑπογραφὴ καὶ οἱ τίτλοι τοῦ φίλου μου *Μάρτυρος τῆς Ἐλευθερίας*. Καὶ ἀπὸ τὴν ὑπογραφήν, εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν ἐξυπνάδα ὅλης τῆς ἐπιστολῆς του.

Μέγα Ρεῦμα, τὰς λύσεις ποῦ διαφέρουν δὲν τὰς λαμβάνω ὑπ' ὄψει, καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ σημειώνῃς ὅλας τὰς λέξεις ποῦ ταιριάζουν (ὅταν τὰς εὑρίσκῃς, ἐννοεῖται.) Διατί ἀπεγοητεύθης; ἐγὼ δὲν βλέπω κανένα λόγον.

Πολὺ μὲ συνεκίνησε, *Γαλανόλευκη*, ἡ ὡραία ἐπιστολή σου. Πραγματικῶς ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν δίδει καὶ τοιαύτας πατριωτικὰς συγκινήσεις, προπάντων εἰς τοὺς ζῶντας ἔξω, εἰς τὰ ἀλύτρωτα ἑλληνικὰ μέρη.

«Λαμπρρρὰ ἡ ἰδέα τοῦ *Αἰθέρος!*» Αὐτὴ εἶνε ἡ «γνωμίτσα» τοῦ *Κτιρίνου Ντόμινου*, τὸ ὁποῖον μοῦ τὴν γράφει «βιαστικό, περαστικό, μπούμ!»

Ἡ παρατήρησίς σου, *Λευκοκύμαντε Αἰγιαλέ*, εἶνε ὀρθή. Ἐὰν ἡ παράστασίς μας ἐδίδετο ἀπὸ τὰς 10 ἕως τὰς 12 τὴν νύκτα, ὅπως συνήθως, ὀλίγα παιδιὰ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἔλθουν. Ἐνῷ ἂν δοθῇ ἀπὸ τὰς 7 ἕως τὰς 9 ἢ 10 τὸ πολύ, τότε ἔρχονται ὅλα. «Ἑσπερὶς» λοιπὸν καθαυτὸ καὶ ὄχι «Νυκτερίς»· —Διὰ τὰ λοιπά, σὲ παραπέμπω ἀνωτέρω.

Κ' ἐγώ, *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας*, ψάχνω, ψάχνω, ἀλλὰ δὲν εὑρίσκω τίποτε· φαίνεται λοιπὸν ὅτι δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου καὶ ἐκ τούτου δὲν σοῦ ἀπήντησα. Τέλος πάντων, μόνον θυμωμένη δὲν εἶμαι μαζί σου.

Ποτέ μου δὲν θὰ σὲ νομίσω κακὴν καὶ ἀχάριστον, *Κυρία Σκαρφαλόστρα!* Ἂν ἄργησες νὰ μοῦ γράψῃς, δὲν πειράζει. ἔχεις πάντα καιρὸν νὰ ἀναπληρώσῃς τὴν ἔλλειψιν.

Ἀλήθεια, *Δροσολουσμένη Χρυσαυγή*, δὲν εἶνε εὐχάριστον πρᾶγμα ν' ἀποχωρίζεται κανεὶς συμμαθητρίας καὶ φίλας χάριν τῶν διακοπῶν. Φαντάσου ὅμως τί θὰ ἔλεγες, ἂν ἐξακολουθοῦσαν τὰ μαθήματα καὶ τὸ καλοκαίρι!...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 *Νοεμβρίου* 1906. *Ὅσα συνοδεύονται ὑπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια*].

Νέα ψευδώνυμα: *Ἑλλὴν Σημαιοφόρος*, α. (Τ. Χ. Β. γαίρω πολὺ ποῦ σὲ ἐξαναβλέπω.) καὶ *Καρακάξα*, κ. (Ι. Κ. αὐτὸ ἐνέκρινα ποῦ εἶνε καὶ ἀστεῖον· δὲν σοῦ εὔχομαι περαστικὰ διὰ τὴν διαπλαστίδα.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα καταργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινὸς* μὲ τὸν *Μπερτόδουλον*, *Ἀριελ*, *Ἄπειρον Νίκην*, *Αἰμιλίαν Εἱμαρμένην* καὶ *Πυρίαν Καλλιτέχνιδα*· — ὁ *Χρυσοῦς Μόσχος* μὲ τὴν *Ἐα-*

ρινὴν Ἑσπέραν, Παιδικὴν Χαράν, Γόνδολαν τῆς Βενετίας καὶ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* — *Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος* μὲ τὴν *Λευκορεΐτισσαν, Ἰοστεφὲς Ἄστυ, Λέανδρον, Κίτρινο Ντόμινο* καὶ *Αὔραν τῆς Νυκτός* — *ὁ Γαλαξίας* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Οὐρανοῦ, Ἔνωσιν, Νηρηΐδα τοῦ Ἁλμυροῦ, Ὑπὲρ Πατρίδος* καὶ *Βασιλέα τῆς Ἐρήμου* — ἡ *Δροσολουσμένη Χρυσαυγή*, μὲ *Ἀμίμητον Γελοτοποιόν, Ἐθνικὸν Λάβαρον* καὶ *Ἀμίμητον Καραγκιόζην* — ὁ *Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὴν *Ἡλιόλουστον Πρωΐαν* — *Ἄνθος Ἀνθέων* καὶ *Μοσκιάν* — ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός* μὲ τὴν *Δροσολουσμένην Χρυσαυγήν, Εἱμαρμένην, Ἡλιόλουστον Πρωΐαν, Νύκτα τῆς Καστέλλας* καὶ *Ἄριελ* — ἡ *Ἐθνικὴ Σημαία* μὲ τὴν *Ἡλιόλουστον Πρωΐαν, Ἄνθος Ἀνθέων* καὶ *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν* — ἡ *Χρυσαυγὴ* μὲ τὸν *Μέλλοντα Διπλωμάτην, Αἰθέρα* καὶ *Ἄριελ* — ὁ *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὴν *Ἐθνικὴν Ἀμνναν* — ἡ *Πολυθέλητος Νεότης* μὲ τὴν *Ἐθνικὴν Ἀμνναν, Ἐθνικὸν Ὕμνον, Ἐθνικὴν Ψυχήν, Ἐθνικὸν Ὄνειρον* καὶ *Ἐθνικὸν Λάβαρον* — ὁ *Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὴν *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας, Ἑλληνίδα, Αἰθέριον Πλάσμα* καὶ *Μαγιολούλουδο* — ὁ *Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος* μὲ τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος, Ἐαρινὴν Ἑσπέραν, Δικέφαλον Ἀετόν, Μέλλοντα Διπλωμάτην* καὶ *Ποιμενίδα Μυρτώ* — ἡ *Ὀνειροπόλος Θυρεᾶτις* μὲ τὸν *Μάγον τῆς Ἀνατολῆς* καὶ *Ποντικίδα Αὔραν* — ἡ *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα* μὲ τὸν *Μέλλοντα Διπλωμάτην, Αἰθέρα, Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας, Ὑπὲρ Πατρίδος* καὶ *Κόρην τῆς Κρήτης* — ἡ *Χλόη* μὲ τὸν *Μέλλοντα Διπλωμάτην, Αἰθέρα, Ἄριελ, Μικρὸν Δόκιμον* καὶ *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν.*

"*Ἡ Διάπλασις δοσπάζεται* τοὺς φίλους της: *Νηρηΐδα τοῦ Εὐρίπου* (γαίρω πολὺ ποῦ σοῦ ἀρέσει τόσον ἡ «Μπερμπέκα» μας·) *Ὀνειροπόλον Θυρεᾶτιν* (διὰ τοιαύτας ἐρωτήσεις καὶ πληροφορίας εἶνε αἱ Μικραὶ Ἀγγελίαι, ὅπου δημοσιεύει κανεὶς ὅ,τι θέλει ἐπὶ πληρωμῇ·) *Δεκαπενταετὴ Πλοίαρχον* (σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου· ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ὑπερήρεσεν, ἐπίσης καὶ εἰς τὸν Ἀνανίσν·) *Μακεδονικὴν Ἐλπίδα* (λοιπόν, καλὴν ἐπιτυχίαν·) *Ἑλληνικὸν Παιᾶνα* (ἔχει καλῶς·) *Μπερτόδουλον* (δὲν σοῦ ἀπαντῶ τίποτε... ἀπὸ φόβον μήπως σ' ἐνοχήσουν·) *Χρυσαυγὴν* (μὲ γειὰ τὸ καινούργιο σπίτι, τὸ φωτεινὸν καὶ εὐάερον· συγχαρητήρια διὰ τὸν ἔπαινον τοῦ Ὠδείου·) *Ἡλιόλουστον Πρωΐαν, Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* (ἔχει καλῶς· εἶδα ὅτι ἡ εὐχή σου ἐξεπληρώθη: τόνομά σου ἠκούσθη μεταξὺ τῶν διακριθεισῶν καὶ πλησίον τῆς φιλτάτης σου *Αἰμυλίας Εἱμαρμένης*· τὰ συγχαρητήριά μου καὶ εἰς τὰς δύο·) *Ἐθνικὴν Σημαίαν* (πολὺ ἐγέλασα μὲ τὴν εἰς Φάληρον ἐκδρομὴν καὶ προπάντων μὲ τὰ διάφορα ναύμερα καὶ προπάντων... μὲ τὸ τελευταῖον·) *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*, (ἔχει καλῶς, νὰ περιμένω· ἀλλὰ διατί θυμωμένη; μήπως εἰς τὴν φωτογραφίαν;) *Στέφανον Ἐλευθερίας* (καλὴ ἡ ἰδέα σου, ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ, ἀφοῦ θὰ παιτήσῃ αὔξησιν τῆς συνδρομῆς·) *Σημαίαν τοῦ Φωτός* (ὄχι, ἡ ὀρθογραφία δὲν τηρεῖται·) *Χλόην* (αὐτὰ κάμνουν τὰ πείσματα· τώρα ὑπομονή· εὐτυχῶς ποῦ ἔχετε εὐάερον σπίτι καὶ θὰ εἰμπορῇς νὰ μελετᾷς·) Π. Κ. Π. (λίαν προσεχῶς· ἀλλ' εἰς Διαγωνισμὸν χωρὶς ψευδώνυμον δὲν δύνασαι νὰ λάβῃς μέρος·) *Ψάλην τῶν Ἡρώων* (τὸ «εὐρωπαϊκὴ» ἐκεῖ ἦτο κατ' ἀντίθεσιν τοῦ «ἑλληνικὴ»·) *Οὔτιν* (ναί, τὰ ἐδιάβασα καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας·) *Ἀγνὴν Ψυχήν* (λοιπὸν γράφε μου· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Ῥοδίαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Ἰουνίου θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Αὐγούστου

[*Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψουσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.*]

382. Λεξίγριφος.

Μιὰν ἡμέρα ὁποῦ εἶχα ἕνα ὡραῖο λουλουδάκι
Δὲν εἤξεύρω πῶς μοῦ ἦλθε καὶ τοῦ ἔδαλα [φωτιά...
Ἀλλ' ἀντὶ νὰ γίνῃ στάκτη, ἔγιν' ἕνα πραγ- [ματάκι,
Ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ φυλᾶνε μέσα σὲ μικρὰ κου- [τιά...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλευθέρας Ἑλλάδος

383. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι ζῶον θηλυκόν, καὶ γι' αὐτὸ δὲν θάπο- [ρήσῃς,
Πῶς θὰ γίνω ἄλλο ζῷον, δύο γράμματ' ἂν [μοῦ σβύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλκίμου Νεότητος

384. Ἀναγραμματισμός.

Μ' ἐμὲ δαμάζουν ἵππους
ὡς ἔχω ἂν μ' ἀφίσῃς
Τὸ χέρι σου μὲ ἔχει
ἂν μ' ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεμβασμοῦ

385. Αἴνιγμα.

Ἵνα τὸ δεύτερον πιστῶς στὸ πρῶτον μου [τηρῆται
Διώρισαν τὸ σύνολον... Σεῖς πῶς τὸ ἐξη- [γεῖτε;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης

386. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

1.—Ἀρχαιότατος βασιλεύς.
2.—Φυτὸν παρόχθιον.
3.—Πεῖνα.
4.—Μετοχή.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Σημαίας

387—389. Μεταμορφώσεις.

1.—Ὁ *ἅγιος* δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *ὅσιος*.
2.—Τὸ *σκότος* δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *φῶς*.
3.—Ἡ *χαρὰ* δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *λύπη*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόπαιδος τοῦ Σουρκούφ

390—395. Μαγικὸς Φθόγγος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς φθόγγου τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ συγματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

νόσος, λαίλαψ, θάμνος, Μῆτρος, Ἀσπασία, ζάλη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Μακεδονία

396. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλέα τῆς Ἀττικῆς:

1, Δένδρον ὀπωροφόρον. 2, Τιτάν. 3, Ἄγριον ζῷον. 4, Πέρσης βασιλεύς. 5, Ἀρχαῖος ποιητής. 6, Ἐπίρρημα χρόνου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Λαβάρου

397. Ἐλλιποσύμφωνον.

ΟΟΥ-Α-ΙΑΡΑ-Α-ΕΥΕΙ-ΩΙ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κινέζου

398. Γρίφος.

```
        τρ      τρ      τρ      τον
      τρ  τρ  τρ  τρ  τρ      τργ     τον
π   τρ      τρ      τρ      τρ  ον      αρ
      τρ  τρ  τρ  τρ      τρ  τρ      τον     τον
τρ          τρ  τρ          τρ          τον
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Τριήρους

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 22.

252. Ἀταξία (α, τᾶ, ξῖ, α.)—253. Ὠροξόρος—254. Ὀρθρυς-θρ(ρ)οῦς.—255. Πεῖρα-Πύρρα-πῆρα.

256. ΠΟΛΥΒΟΣ
ΑΥΛΗΤΗΣ
ΠΥΡΕΙΟΝ
ΓΑΛΑΤΙΑ
ΣΙΜΟΕΙΣ
ΣΙΚΙΝΟΣ
ΣΕΙΡΙΟΣ

257—259. 1, Ὁταν εὑρίσκεται εἰς τὸν Ζυγόν. 2, Ἄνοστος. 3, Ἡ Δράμα.—260—263· 1, *λεπτόν*, λεπρόν, λεπρός, λερός, Λέρος, λάρος, Πάρος, πόρος, ὅρος, Ὥρος, ὡραῖος, *ὥρα*. 2, Ὥρα, ὥρας, Ὥρος, ὅρος, ὅσος, σός, ὅς, ἧς, ἦν, *μήν*. 3, *Μήν*, ἐμήν, ἐμῆς, ἐμός, ὠμός, ὤμος, ἄμμος, ἄλλος, ἔλος, ἔτος. 4. *Ἔτος*, ἕλος, ὅλος, ὅσος, σός, σόν, σῶν, Σιών, *αἰών*. — 264—268. Διὰ τῶν συλλαβῶν ΠΑ καὶ ΣΙ: *Παρίσιοι, ἱππασία, Πασιφάη, παράσιτος, Πατήσια*.—269· α') ΚΙΜΩΝ-ΑΔΑΝΑ (ΚΑδμος, Ἰδομενεύς, ΜΑριος, Ὠνοῦμαι, ΝΑξος) β') ΝΙΝ()Σ-ΑΘΗΝΑ (ΝΑθαν, Ἰθώμη, ΝΗλεύς, Ὀναγρος, ΣΑρωνικός) γ') ΚΑΝΑ-ΜΑΝΗ (ΚΙΜων, Ἄδανα, ΝΙΝος, ΑθΗνᾶ) — 270. *Περίνοια μέγα κεφάλαιον ἐστί* (περὶ-νῖ-α-μὲ-γᾶ-καὶ-φᾶ-λέων-ἐς-τί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Μπερτόδουλε, ἡ πελατεία πάει καλά. Σὲ ἀσπάζομαι. — *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας.* (5'—115).

Συγχαίρω βραβευθέντας εἰς Ποιητικὸν Διαγωνισμὸν *Ἄριελ* καὶ *Αἰθέρα*.—*Ἑλλὴν Σημαιοφόρος.* (5'—116)

Εὐχαριστῶ θερμῶς *Ἐσμεράλδαν, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα, Νηρηΐδα τοῦ Ἁλμυροῦ, Κρητικοπούλαν* καὶ *Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας* διὰ τὰς ἐπὶ τῇ ἑορτῇ μου ἐνθέρμους εὐχάς των.—*Ἐαρινὴ Ἑσπέρα.* (5'—117)

Η *Λύρα τοῦ Ὁμήρου* ἀσπάζεται *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* καὶ *Ἐσμεράλδαν.*

Μὲ τὸ καλὸ νὰ φθάσῃς 'ς τὴν Ἑλλάδα μας, ἀγαπητὴ *Ἐσμεράλδα*. — *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα.* (5'—119)

Καλὴ διασκέδασι, προσφιλεστάτη *Ἐσμεράλδα*, 'ς τὴ λατρευτὴ Πατρίδα μας. Συγκινητικώτατον τὸ εἰς ἐμὲ ἀφιερωμένον ποίημά σου. Σοῦ στέλλω ἄπειρα γλυκὰ γλυκὰ φιλιά.—*Γλυκεῖα Ἑλλάς.* (5'—120)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα καλλιτεχνικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Τὸ γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνος. — Jean G. Calfopoulos, Panderma (Turquie).

Συγχαίρομεν τὰς ἐν τῷ Ἀρσάκειῳ διακριθείσας *Αἰμυλίαν Εἱμαρμένην, Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, Αἰθέριον Πλάσμα, Παλλάδα Ἀθήνην.—Σύλλογος «Ἠώς»*

Χαιρετῶ τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος, Αἰθέριον Πλάσμα* καὶ *Κινέζικην Κοτσίδαν.*—*Μπερτόδουλος.* (5'—123)

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 9.—Στοὰ Πάππου.